

SARA HULKKOSEN JOHDONMUKAINEN TIE KOHTI LASIA

Ei ole yhdentekevää, missä annamme katsemme viipyä. Sara Hulkkosen lasiesineet tavoittavat ohikiitävän katseen, pysäyttävät ja kertovat hienostuneesti tarinaansa. Esineissä voi levähtää, antaa ajatusten tulvia ja löytää uutta. Ne karttavat melua.

Lasinpuhaltaja, lasitaitelija Sara Hulkkonen (s. 1972) valmistui v. 2005 lasialan artesaaniksi ja työskentelee Nuutajärven Lasikylän kasvavassa lasialan ammattilaisten yhteisössä.

Lasi on kiehtonut Hulkkosta lapsuudesta saakka. Varhaisvuosien muistoissaan hän ihmettelee lasin läpi näkyvää maailmaa. Nuoruudessaan hän ryhtyy keräämään erityisesti 1950-luvun lasia, jonka yksinkertainen muotokieli ja värit puhuttelevat. Kun hänelle vihdoinkin avautuu mahdollisuus vieraila lasihytissä, hän tietää tulleensa kotiin.

Lasialan opintojen jälkeen Hulkkonen liitti kiinnostuksensa, kotinsa ja työnsä yhteen. Työskentely Nuutajärven puhaltaja-taiteilijayhteisössä kypsyy vähitellen päätökseksi muuttaa perinteiseen, tunnelmalliseen Lasikylään.

Koulutuksesi?

Aloitin lasialan opinnot vuonna 1998 Ikaalisten käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa. Koska koin, että Nuutajärven lasikoulutuksella on minulle enemmän annettavaa, muutin syksyllä 2000 jatkamaan opintojani Nuutajärven lasikoulussa, joka vielä silloin oli osa Hämeen ammatti-instituuttia, Wetterhoffia. Jo seuraavana keväänä aloitin työskentelyn yksityisessä lasihytissä, jonka osakas minusta tuli varsin pian. Koko opintojeni ajan olin töissä, ja valmistuin lasialan artesaaniksi viimein keväällä 2005. Siitä lähtien minulla on ollut oma yritys, Lasistudio Sara.

Millä tavalla lasi astui elämäsi?

Lasin läpikuultavuus ja valontaittokyky ovat kiehtoneet minua lapsesta saakka. Muistan ihmetelleeni prismoja ja lasin läpi kuvastuvaa maailmaa aivan varhaisista ikävuosistani lähtien. Lasi oli mielestäni taianomaista. Teini-iässä aloin kerätä 50-luvun värillistä lasia, joka koskettaa minua edelleen yksinkertaisella muotokielellään. Asuessani 90-luvun puolivälissä Ruotsissa kävin tutustumassa studiolasihyttyyn, jossa koin oloni välittömästi kotoisaksi; hytin lämpö ja tuoksu tekivät minuun vaikutuksen. Silloin ymmärsin, että voisin myös itse opiskella lasinpuhallusta ja oppia tämän ihmeellisen taidon.

Kauanko olet työskennellyt lasin parissa?

Aloin työskennellä yksityisessä lasihytissä jo opintojeni aikana v. 2001. Valmistuttuani lasialan artesaaniksi v. 2005, perustin oman yrityksen, ja jatkoin työskentelyä Nuutajärvellä. Liityin tuolloin Nuutajärven Lasikompaniaan, jolla on yhteisomistuksessa hyvin varusteltu lasihytti. Hytti on monipuolisesti varusteltu, eivätkä ainakaan työskentelyolosuhteet tule toimintani esteeksi.

Millaista lasia teet?

Toivottavasi kaunista! Sellaista, joka saa katsojan pysähtymään hetkeksi ja ehkä jopa ihmettelemään lasin läpi näkyvää maailmaa. Puhallan suurimman osan tuotannostani vapaasti, ilman muotteja. Tuotantoon kuuluu perinteisiä koriste-esineitä, kuten ikkunapallot. Valmistan myös erilaisia kulhoja. Viime aikoina olen tullut yhä innostuneemmaksi kuvanveistosta ja studiolasin mahdollisuuksista kolmiulotteisena viestinnän välineenä, silloin kun minulla on käsitteellistä sanottavaa.

Missä työskentelet?

Nuutajärvellä. Olen Nuutajärven Lasitaitajat ry:n eli Lasikompanian jäsen. Ylläpidämme lasinvalmistukseen tarkoitettuja työtiloja. Minulla on myös oma työhuone lasin suunnittelua varten. Lisäksi kotini toimii jonkinlaisena konttorina.

Mistä haet aihepiirisi?

Elämästä, ihmeellisestä luonnosta, maailmankaikkeudesta sekä taruista. Jokin ympäröivän maailman yksityiskohta – muoto, väri tai koko – saattaa innostaa tekemään uutta esinettä. Myös musiikki antaa inspiraatiota.

Parasta työssäsi?

Se, että saan muovata nestemäisessä olomuodossa olevasta hiekasta kauniita, läpikuultavia esineitä. Pidän työn fyysisyydestä.

Haastavinta työssäsi?

Lasi on haastava materiaali itsessään. Jokaisen esineen aloitus vaatii täydellistä läsnäoloa ja yhteistä rytmiä lasin kanssa.

Pyrin puhaltamaan lasin ohueksi, sillä ohutseinäinen ja suhteellisen kevyt esine on mielestäni kauneinta mitä voi olla. Se on myös erittäin haastavaa.

Työskentelykustannukset ovat korkeat. Esineiden myyminen pienillä kotimaisilla markkinoilla ei ole aivan helppoa.

Mitä tarvitset ympärillesi, jotta voit keskittyä työntekoon?

Tarvittavat työvälineet ja rytmikästä musiikkia.

Mikä on paras vuorokaudenaika työskennellä?

Aamusta iltaan. Yö on nukkumista varten.

Mottosi?

Mikään ei ole mahdotonta, aikaa se voi tosin viedä ja lopulta kaikki on hyvin.

Perheesi?

Elän omassa taloussani toistaiseksi yksin, mutta koiralle olisi tilaa.

Kuvaile itseäsi muutamalla sanalla?

Elämä vain paranee vanhemmiten! Olen pohdiskeleva, ymmärtäväinen, avulias – ja tyytyväinen saadessani tasapainoilla sekä sosiaalisen että yksityisen minäni kanssa.

Paras rentoutumiskeinosi?

Kävely metsässä omaan tahtiin, siis mieluiten yksin. Ihan milloin vain, kesällä ja talvella, kunhan on sen verran valoisaa, että eteensä näkee.

Tykkään myös yhdistää hovin ja hyödyn marjastamalla.

Iltateen nauttiminen yksin tai yhdessä on myös kiva tapa olla vaan. Ja tietenkin lukeminen villasukat jalassa on mukavaa.

Mitä harrastat?

Aloitin joogan kansalaisopistossa ja koen, että venytys- ja hengitysharjoituksista on hyötyä myös lasin puhaltamisessa. Olen harrastanut aikidoa, jonka pariin toivon palaavani jossakin vaiheessa.

Mitä odotat tulevaisuudelta?

Toivon olevani osa sellaista kokonaisuutta, joka edesauttaa kotimaisen taidelasinvalmistuksen perinteiden säilyttämistä. Suomalaisen lasinvalmistuksen ja Nuutajärven Lasikylän kulttuurihistorian säilyttäminen ovat sekä kansallisesti että henkilökohtaisesti minulle tärkeitä asioita!

Henkilökohtaisella puolella toivon, että saan rakennutettua talooni pienen laajennuksen ja verannan, jossa voin istua tyytyväisenä keinutuolissa.

Mikä olisit, jos et olisi lasinpuhaltaja?

Jos saisin vapaasti valita mitä tahansa, niin olisin tanssija. Ennen kuin lasi vei minut mukanaan, minusta piti tulla elokuvatyöläinen.